

A boszorkány mint éjjeli nyomódémon

Engem gyöntöltek. Megvertem egy vénasszonyt, mer' minden reggel, mikor hajtottam, ment egy üres rátóval a patakra vízé', keresztű' a marha közt. Hát oszt úgy vót, hogy hol ennek az asszonymak nem adott tejet a tehene, hol annak. Há' jöttek engemet figyelni, nem-e fejem ki kint a tehenet. Itt Polomán történt, ahogy megnősültem. Direkt az ember ott vót elbújva a legelőn, oszt figyelte, hogy ugyan kifejtem-e a tehenét vagy nem. Ott bujkát egész nap. Az öregasszony meg egy üres rátóval minden reggel ment vízé' a marha közt. Én meffogtam az ostort amennyi ráfért. Elvertem, de istenesen. Jól összevertem az asszonyt, má' megvót másnap a szele. Elgyött engem gyentelni éccaka. Hosszúréten vót az öreg Kocsis Pista bácsi csordás. PásztoreMBER vót egész életébe'. Gyön fel, rámnéz:

– Mi van veled – aszongya – , te gyerek?! El vagy sárgúlva. Téged valaki gyentel.

Hát mondom:

– Mindég rámül valami éccaka és nem tudok megmozdúlni, majd megfojt.

– No várjá', fiam. Tudod, hogy hol van szilfa?

– Tudom, de messze van. A polomai határon, hát ott tudok egy fát.

– Akarhogy is, szerezd rá az időt, eredj fel és húzd le arról a hajjat. Hozd el! Abbó' fonjá' három ágba kötelet és tedd magadon keresztül. Mikor észreveszed, hogy má' kezd nyomni, ügyesen kapd össze, kösd bele, de bármit fog csinányi, bármi lesz, el ne ereszd, míg meg nem szólal a kakas. Majd akkor megtudjuk, hogy ki az.

Ember. Én magamra tettem azt a kötelet, lefeküdtem, csak hallom, hogy csúszik be az ablakon. Egy pillanat múlva má' úgy vót, hogy má' nem tudtam megmozdúnyi. De a kötelet tartottam. Ember. Én azt a kötelet összekaptam, de nem vót annyi erőm, hogy be tudjam kötnyi. Olyan vékony kezecke vót, mind egy kétéves gyereknek a csupaszeze, hideg mind a jég ... Nem bírtam bekötnyi. Éreztem a kezit, meg a többi testit is éreztem, de azt a kezet nem tudtam bekötnyi. Eltűnt, többet nem gyött.

Pista bácsi megint elgyött másnap:

– No, mi van fiam?

Mondom neki.

– Nem szabad lett volna neked – azt mondja – a lámpát még lehúzza se égetni. Csak sötétbe’ kellett volna lenned. Akkor talán nem lett volna olyan ereji. (Mer’ így ő látta, hogy kicsinállok avval a kötéssel.)

És ki vót más, mind a vénasszony az udvarbó’. De ahogy ez mettörtént, többet nem gyött.